

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาพิเศษในปัจจุบันของไทย ได้กำหนดแนวทางไว้อย่างชัดเจนที่จะมุ่งให้เด็กที่มีความบกพร่องด้านการมองเห็น การได้ยิน ด้านร่างกาย การสื่อสาร การเรียนรู้ บกพร่องทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์ รวมทั้งเด็กออทิสติก ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียน

การเรียนร่วมเป็นวิธีหนึ่งในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ แต่เดิมเด็กที่มีความบกพร่องมักถูกเรียกว่าเด็กพิการ และการจัดการศึกษาให้แก่เด็กกลุ่มนี้จะจัดเป็นกลุ่มตามสภาพความพิการของเด็ก และสามารถจัดได้อย่างจำกัด กล่าวคือรัฐสามารถจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาเท่านั้น โดยรัฐได้จัดตั้งโรงเรียนเฉพาะความบกพร่องแต่ละประเภท ซึ่งการจัดการศึกษาลักษณะนี้ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากการจัดการศึกษาลักษณะนี้เป็นการแยกเด็กออกจากสังคม ทำให้กลับเข้าสู่สังคมได้ยากเมื่อจบการศึกษาจากโรงเรียนเฉพาะความบกพร่อง ต่อมารัฐมีแนวทางใหม่ในการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องและให้เรียกเด็กเหล่านี้ใหม่โดยใช้ชื่อว่า “เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ” ได้รับการจัดเข้าเรียนในชั้นเดียวกันกับเด็กปกติในโรงเรียนทั่วไป และเรียกการจัดการศึกษาลักษณะนี้ว่า “การเรียนร่วม” (ผดุง อารยะวิญญู, 2542ก, หน้า 221) ทั้งนี้การที่จะนำเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษแต่ละประเภทเข้าเรียนร่วมนั้น ควรพิจารณาความบกพร่องของเด็กว่าอยู่ในระดับใด ซึ่งการจัดการเรียนร่วมนี้อาจมีหลายรูปแบบ แต่ละแบบมีข้อดีและข้อด้อยต่างกัน เด็กที่มีความพร้อมสูงควรจัดให้เรียนร่วมเต็มเวลา ส่วนเด็กที่มีความพร้อมน้อยอาจจัดให้เรียนในชั้นพิเศษ ลดหลั่นลงไปตามความสามารถของเด็ก

โรงเรียนเรียนร่วมในจังหวัดเชียงใหม่ที่เป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในโครงการจัดการเรียนร่วมของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 ได้ดำเนินการมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 โดยจัดทำขึ้นอำเภอละ 1 โรงเรียน และในจังหวัดเชียงใหม่มีอำเภอทั้งสิ้น 24 อำเภอ จึงมีโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมทั้งหมด 24 โรงเรียน ในจำนวนนี้มี 4 โรงเรียนที่มีห้องเรียนคู่ขนาน ได้แก่ โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน โรงเรียนวัดเสนาหิน อำเภอเมืองเชียงใหม่ โรงเรียนบ้านบ่อหิน

อำเภอคอยสะแก และ โรงเรียนบ้านเหล่าเป่า ถึงอำเภอคอยหล่อ ในปีการศึกษา 2548 ได้มีโรงเรียน
แกนนำจัดการเรียนร่วมในจังหวัดเชียงใหม่เพิ่มขึ้นอีก 85 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 109 โรงเรียน
ซึ่งเป็นการจัดเรียนร่วมเต็มเวลาในห้องเรียนปกติ ยกเว้นห้องเรียนคู่ขนานเด็กออทิสติกที่จัดให้เด็ก
ได้เรียนในห้องเรียนปกติในบางวิชาที่ไม่ใช่วิชาหลัก เช่น ศิลปะ พลศึกษา และวิชาลูกเสือ
เนตรนารี เพื่อเสริมสร้างทักษะสังคมให้กับเด็กที่เรียนในห้องเรียนคู่ขนาน (ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา 8, 2548) ทั้งนี้เด็กออทิสติกได้รับโอกาสเข้าศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วมในทุกระดับ
ชั้นตามระดับความสามารถด้วย

เด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการทางสังคม การมีปฏิสัมพันธ์กับ
บุคคล ภาษาและการสื่อความหมาย พฤติกรรมอารมณ์และจินตนาการ ซึ่งมีผลมาจากการทำงาน
ในหน้าที่ของสมองบางส่วนที่บกพร่องไปและจะพบก่อนเด็กมีอายุ 30 เดือน (กองการศึกษาเพื่อ
คนพิการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 10-11) นอกจากนี้ สมภพ เรื่องตระกูล (2543,
หน้า 39-41) ยังได้กล่าวว่า เด็กออทิสติกนั้นมีความผิดปกติของพัฒนาการทางด้านความสัมพันธ์
กับผู้อื่นรวมทั้งการสื่อสาร ไม่สามารถแสดงกิริยาและท่าทางเพื่อสื่อความหมายในการติดต่อกับ
ผู้อื่นได้ ส่งผลทำให้เด็กออทิสติกมีข้อจำกัดด้านการทำกิจกรรม รวมทั้งความสนใจต่าง ๆ ลดลง
อย่างมาก ยิ่งไปกว่านี้เด็กเหล่านี้มักหมกมุ่นอยู่กับบางกิจกรรมเป็นเวลานาน ๆ อาจรุ่มคิดอยู่กับ
เรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเกินไป มีอริยาบทซ้ำ ๆ เช่น การปรบมือ ดินนิ้ว นั่งโยกตัว และโดยส่วนใหญ่
มีระดับเชาวน์ปัญญาระหว่าง 35-50 และ ร้อยละ 75 มีเชาวน์ปัญญาเท่ากับเด็กปัญญาอ่อน และ
อาจมีพฤติกรรมผิดปกติร่วมด้วย เช่น สมาธิสั้น ภาวะไม่อยู่นิ่ง ขาดการควบคุมอารมณ์ ก้าวร้าว
หรือทำร้ายตนเอง มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าผิดปกติ เช่น ทนต่อความเจ็บปวด มีปฏิกิริยาไวมาก
ต่อเสียงแสง การสัมผัสหรือกลิ่น การรับประทานอาหารที่ซ้ำ ๆ หัวเราะหรือร้องไห้ไม่มีเหตุผล
ไม่กลัวอันตราย หรือกลัวสิ่งซึ่งไม่เป็นอันตรายมากเกินไป

สุภรัตน์ เอกอัสวิน (2539, หน้า 10-12) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า เด็กออทิสติกจะมี
พฤติกรรมทางสังคมอยู่ 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กลุ่มแยกตัว (Alloof Child) ลักษณะเด็กกลุ่มนี้
จะแยกตัวเอง การอยู่กับคนจำนวนมากจะยิ่งเครียด และมีความชัดเจนในความบกพร่องทางภาษา
สื่อสาร ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ อาจมีพฤติกรรมก้าวร้าว เรื้อนเบื่อ ร้องเสียงดัง เล่นมือ หมุนตัว
กลุ่มที่สองคือ กลุ่มเข้าหาคน (Active but Odd) เด็กกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่จัดการได้ยากที่สุด ขณะที่
เด็กต้องการความสนใจ คนรอบข้างมักไม่ให้ความสนใจ เพราะวิธีการเข้าหาคน เด็กมักใช้วิธีถาม
ซ้ำ ๆ พุดซ้ำ ๆ บางครั้งเข้ามาคลอเคลีย และมักเดินเลยไปเป็นลักษณะก้าวร้าว ก่อความรำคาญ
บางครั้งยังตอบก็ยิ่งถามซ้ำ ๆ จนคนตอบไม่อยากจะตอบ คำถามมักแปลกพิสดาร เด็กกลุ่มนี้จะมี
ทักษะทางสังคมดีกว่ากลุ่มแรก ส่วนกลุ่มสุดท้ายคือ กลุ่มยอมทำตาม (Passive Child) จะมีลักษณะ

ทำที่ยอมให้คนเข้าหา โอบกอด หรือร่วมทำกิจกรรมที่มีคนคอยควบคุมได้ เช่น ร้องเพลง เล่นเกม เล่นสมมุติพ่อแม่ เข้าใจและทำตามคำสั่งได้ มีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่ากลุ่มแยกตัว สามารถเลียนแบบ ได้ทั้งท่าทางและภาษาพูด แต่มักไม่เข้าใจความหมายของการกระทำ หรือคำพูดที่ลอกแบบมา อย่างไรก็ตามกลุ่มนี้ ผู้เลี้ยงดูจะรู้สึกชื่นชม และจัดการกับเด็กได้ดีกว่า ที่สำคัญเด็กในกลุ่มนี้จะอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ดีกว่าทุกกลุ่ม ถึงแม้ว่าเขาจะมีทักษะการเข้าสังคมดีกว่ากลุ่มแยกตัว แต่เพื่อน ๆ ก็มักจะเบียด เพราะเด็กไม่มีความคิดสร้างสรรค์ เอาแต่ทำตาม และเด็กมักจะหงุดหงิดมาก ถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ ปกติเด็กออทิสติกในกลุ่มนี้ เมื่อโตแล้วสามารถประกอบอาชีพ และอยู่อย่างอิสระได้ แม้ว่าจะมีจำนวนน้อยก็ตาม บางคนมีความสามารถดีมาก แต่บางครั้งการเป็น คนหัวอ่อน ใจดี ก็ทำให้เพื่อน ๆ รำคาญ ไม่ค่อยอยากชวนร่วมกลุ่มด้วย ซึ่งจะทำให้ออทิสติกรู้สึก เศียด เด็กต้องการเพื่อน แต่ไม่เข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ และเวลาที่เหมาะสม เด็กคิดว่าทุกคนที่ พูดคุยด้วยเป็นเพื่อนทั้งนั้น ความคิดแบบไร้เดียงสาทำให้บางครั้งเกิดเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม จนเกิดปัญหาได้ ซึ่งสรุปว่าเด็กออทิสติกกลุ่มนี้มีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่ากลุ่มอื่น โดยครูให้ความช่วยเหลือในการปรับพฤติกรรม ซึ่งการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่มักพบใน เด็กออทิสติกได้บ่อย ๆ เช่น การทำอะไรซ้ำ ๆ ไม่สบตา การใช้ภาษาพูดที่ไม่เหมาะสมกับวัย การแยกตัว การไม่อยู่นิ่งและมีสมาธิสั้น ซึ่งเป็นปัญหาหากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการแก้ไข จะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และการปรับตัวในสังคม

จากข้อความข้างต้นพอกล่าวได้ว่า เด็กที่มีภาวะออทิสซึมมักประสบปัญหาด้านพฤติกรรม ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาในด้านอื่น ๆ ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้ควรได้รับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ ลดลงรวมถึงการสร้างพฤติกรรมใหม่และส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีอยู่แล้วให้คงอยู่หรือเพิ่มมากขึ้น กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546, หน้า 1) ได้กล่าวถึงการปรับพฤติกรรมว่า คือ การประยุกต์หลักของพฤติกรรมและหลักของการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ไปในทางที่ดีขึ้น โดยใช้กับพฤติกรรมที่สามารถสังเกตและวัดได้ ยิ่งไปกว่านั้น สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536, หน้า 42-46) ยังกล่าวว่า การปรับพฤติกรรมมีเทคนิคและวิธีการที่ให้ผู้ดูแลเด็กออทิสติก นำไปปฏิบัติได้หลายวิธี แต่สิ่งสำคัญที่จะทำให้การปรับพฤติกรรมมีประสิทธิภาพนั้น ผู้ปรับ พฤติกรรมเด็กต้องมีหลักในการปรับ ซึ่งต้องกระทำด้วยความสม่ำเสมอมีความแน่นอน เพื่อเด็ก จะไม่เกิดความสับสน ต้องปฏิบัติในท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง และเด็ดขาดและควรใช้การกระทำ มากกว่าใช้คำพูด รวมทั้งให้คำชมเมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ผู้ดูแลไม่ควรขัดแย้งกันต่อหน้า เด็ก ต้องมีความเห็นตรงกันในการใช้เทคนิคในการปรับพฤติกรรม ฉะนั้นการเลือกเทคนิคในการ ปรับพฤติกรรมเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เพราะการเลือกเทคนิคที่เหมาะสมกับเด็กและลักษณะ พฤติกรรมของเด็กจะทำให้กระบวนการปรับพฤติกรรมมีประสิทธิภาพ

เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนก็เป็นเทคนิควิธีหนึ่งที่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนสามารถช่วยให้เด็กออทิสติกปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ลดลงได้ และตัวอย่างงานวิจัยของสตีฟเว่น (Stevens, 1998) ซึ่งใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนในการเพิ่มทักษะสังคมและพฤติกรรมที่เหมาะสมของเด็กสมาธิสั้นในระดับชั้นเกรด 9 และเกรด 10 ซึ่งผลจากการวิจัยทำให้เด็กที่ทำการทดลองมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมดีขึ้น และมีพฤติกรรมที่เหมาะสมดีขึ้น และยังมีงานวิจัยของวาเลนติน (Valentine, 2001) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้การใช้เทคโนโลยีในชีวิตประจำวัน เช่น การใช้โทรศัพท์ การส่งข้อความทางเทคโนโลยี (E-mail) ของเด็กออทิสติก โดยใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสื่อสารดีขึ้นกว่าเดิม จะเห็น่วิธีที่ใช้เพื่อนสอนเพื่อนเป็นวิธีการที่เพื่อนเป็นผู้ช่วยเหลือแนะนำในการทำกิจกรรม ในการเรียน และเพื่อนที่เป็นผู้สอนควรเป็นเด็กที่มีทักษะความรู้ดี ฉลาดและเสียสละ ไม่หวังผลตอบแทนจากการสอนเพื่อน และเพื่อนสามารถเข้าใจวิธีการสอนเพื่อน ควรได้รับคำแนะนำจากครูก่อนที่จะลงมือสอนเพื่อน (ผดุง อริยะวิญญู, 2542ข, หน้า 89)

จากข้อความที่กล่าวเบื้องต้น ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนมาปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้นของกรณีศึกษาที่เป็นเด็กออทิสติก เพศชาย อายุ 7 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรียนร่วมเต็มเวลาในห้องเรียนปกติ ในโรงเรียนวัดช่างเคี่ยน อำเภอเมืองเชียงใหม่ จากการวินิจฉัยของแพทย์ เมื่ออายุ 3 ปี พบว่ามีความบกพร่องด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นคือ ไม่สบตา ชอบแยกตัวไม่เล่นกับใคร ความบกพร่องทางการสื่อสาร มีการสื่อสารไม่เหมาะสมกับวัยและมีพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่ง มักวิ่งไปมาและสมาธิสั้นคือ มีความสนใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่เกิน 5 วินาที และได้รับการช่วยเหลือฟื้นฟูทางด้านกิจกรรมบำบัด ปัจจุบันมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นดีขึ้น การสื่อสารเหมาะสมกับวัย แต่ยังมีพฤติกรรมภาวะไม่นิ่ง กล่าวคือเด็กมักวิ่งออกจากแถวขณะร่วมกิจกรรมการเข้าแถวเคารพธงชาติ การวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ และลูกออกจากโต๊ะขณะนั่งรับประทานอาหาร และพฤติกรรมดังกล่าวมีความถี่ในการแสดงออกมาก จนไม่สามารถร่วมกิจกรรมได้นานเกิน 5 นาที ดังนั้นต้องได้รับการปรับให้ลดหรือไม่ให้มีพฤติกรรมดังกล่าวจนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้จนสำเร็จ โดยไม่วิ่งออกไปที่อื่น ซึ่งผู้ศึกษาได้นำเทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนมาทดลองปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ข้างต้นให้ลดลง และหากประสบผลสำเร็จจะช่วยให้เด็กมีสมาธิและความสนใจที่จะเรียนรู้มีเพิ่มมากขึ้นและสามารถดำรงชีวิตได้ดีขึ้นในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้นของเด็กออทิสติกในห้องเรียนเรียนร่วม โดยใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน

ขอบเขตของการศึกษา

1. ขอบเขตของกรณีศึกษา

น้องเอ (นามสมมติ) เด็กชาย อายุ 7 ปี ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน เรียนร่วมในห้องเรียนปกติเต็มเวลา ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นเด็กออทิสติก มีภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้น

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ คือการปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่ง และสมาธิสั้น ได้แก่ การลุกออกจากโต๊ะอาหารบ่อย ๆ ขณะร่วมรับประทานอาหารในโรงอาหารของโรงเรียน การวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ และการวิ่งออกห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ โดยใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนเป็นเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross – Age Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนหรือเพื่อนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้เพื่อนหรือผู้สอนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าหรือผู้สอนเพื่อนที่มีอายุมากกว่า ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลและความควบคุมของผู้ศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ ช่วยเหลือและถ่ายทอดความรู้แก่ผู้สอนหรือเพื่อน และให้ดำเนินการสอนกรณีศึกษาโดยใช้สถานการณ์จริง ในการร่วมรับประทานอาหารในระหว่างเวลา 11.00 น. - 11.30 น. การเข้าแถวเคารพธงชาติในระหว่างเวลา 08.00 น. - 08.30 น. และการทำกิจกรรมในห้องเรียนสอนเสริมการศึกษาพิเศษในวันเรียนปกติติดต่อกัน 4 สัปดาห์ ทั้งนี้การเลือกกิจกรรมและเวลาดังกล่าวในการปรับพฤติกรรมเพราะเพื่อความสะดวกสำหรับเพื่อนที่ทำหน้าที่สอนที่อยู่ต่างระดับชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสังคม ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีความบกพร่องทางการแสดงออกทางพฤติกรรมและอารมณ์ที่เป็นปัญหา โดยต้องได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์

การปรับพฤติกรรม หมายถึง การประยุกต์หลักของพฤติกรรมและหลักของการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น โดยใช้กับพฤติกรรมที่สามารถสังเกตและวัดได้เพื่อปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ลดลง รวมถึงการสร้างพฤติกรรมใหม่และส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีอยู่แล้วให้คงอยู่หรือเพิ่มมากขึ้น

ภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้น หมายถึง การเล่นมือ เล่นเท้าตนเอง หรือลูบคำสั่งของ ลูกจากที่บ่อย ๆ วิ่งหรือปีนป่ายในสถานการณ์ที่คนอื่นนั่งเรียบร้อยแล้ว มีความลำบากในการร่วม กิจกรรมที่ต้องการความเงียบ พูดมาก มีอาการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ เหมือนถูกควบคุมด้วย เครื่องยนต์กลไก ตอบคำถามด้วยเสียงดังในทันทีทันใดก่อนที่คำถามจะจบ มีปัญหาในการรอรับ บริการ เช่น การเข้าแถว การเข้าคิว การรอโอกาส และไม่มีสมาธิ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นไม่สนใจ รายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ ทำงานสะเพร่าไม่เรียบร้อย ให้ความสนใจต่อกิจกรรมการเรียน การเล่น ในช่วงระยะเวลาอันสั้น ๆ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเพราะไม่สนใจในคำพูดของผู้อื่น มีความลำบากใน การจัดสิ่งของให้เป็นหมวดหมู่ หรือไม่สามารถจัดกิจกรรมให้เป็นระบบได้ หลีกเลียงงานที่ตนเอง ไม่ชอบและเป็นงานที่ต้องใช้ความพยายาม ทำของหายบ่อย ๆ เสียสมาธิง่าย วอกแวกเป็นนิ้งเมื่อมี สิ่งกระตุ้นจากภายนอก ซึ่งในการศึกษานี้หมายถึง การวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ วิ่งออกจากห้องเรียนและลูกออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารกลางวัน

เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน หมายถึง กลวิธีการเรียนรู้ในการเพิ่มทักษะทางสังคมและ การปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้น โดยการใช้เพื่อนเป็นผู้สอน และยังเป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำให้มีความสามารถ อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับระดับชั้นที่เรียน

ห้องเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษให้ได้เรียน ร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งมีการจัดการเรียนร่วมหลายรูปแบบคือ จัดเรียนร่วมเต็มเวลา เรียนร่วมบางเวลา เรียนร่วมในชั้นพิเศษ จะจัดให้ในรูปแบบใดให้คำนึงถึงความสามารถของเด็กในแต่ละบุคคล

โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน หมายถึง โรงเรียนที่อยู่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เชียงใหม่ เขต 1 ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 ตำบลช่างเคี่ยน อำเภอเมืองเชียงใหม่ เปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้น อนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และเป็นโรงเรียนในโครงการ โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 เชียงใหม่

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

หลังจากใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน กรณีศึกษาสามารถลดหรือไม่มีพฤติกรรมการวิ่ง ออกนอกแถว วิ่งออกจากห้องเรียนและลูกออกจากโต๊ะอาหาร นอกจากนี้ผลของการศึกษายังใช้ เป็นแนวทางสำหรับครูใน โรงเรียนเรียนร่วมที่มีเด็กออทิสติกเรียนร่วมในชั้นเรียนเต็มเวลานำไปใช้ ในการช่วยเหลือเด็กที่มีภาวะไม่นิ่งและสมาธิสั้นในการเรียนต่อไป